



Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

# KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtulusephesi.com>

1 Mayıs 2008/Özel Sayı 2

## 1 MAYIS SONRASI İCAZET ARAYIŞINDAN ARTAKALANLAR

2007 1 Mayıs'ının öngünlerinde solun her kesiminden sloganlar yükselmeye başlamıştı: Haydi Taksim'e!

Onlarca yıldır 1 Mayıs'da Taksim Meydanı'na gitmek isteyenler polis zoruyla karşılandığı bir ülke atılıyordu bu sloganlar.

Taksim "fethedilecek"ti!

Bütün legalistler, legal ve illegal sol yayınlar, sendikalar, konfederasyonlar, neo-liberal solcular hep bir ağızdan haykırıyorlardı, sanki bir yerlerden "söz" almışçasına: Haydi Taksim'e!

Ve bilindiği gibi, Taksim'in "fethi"nden ne kadar çok söz edilirse, ortalık o kadar sessizleşti. Bir çatışma, devletin "resmi kolluk güçleri"nin müdahalesi ve saldırısı beklentisi herkese yayılırken, çağrı sahipleri hiçbir şey olmayacakmışçasına çağrılarını yinelemeyi sürdürdüler.

Gün geldi, insanlar sessizce ve kendi başlarına Taksim'e doğru ilerlediler.

Barikatlar, coplar, gaz bombaları karşıladı onları. 4-5 bin insan, bir ilki gerçekleştirmek için barikatları zorladılar, coplara ve bombalara karşı Taksim'e girmeye çalıştılar.

Çatışmalar saatlerce sürdü. 4-5 bin insan, kendilerine gönderilen "sms"lere rağmen Taksim sokaklarında çatıştılar.

Ve 1 Mayıs, Taksim meydanında 1-2 bin kişilik sendikacı topluluğunun "basın açıklamasıyla" sona erdirilirken, Taksim sokaklarında çatışan insanlar unutulup gitti.

Geride "sol medya"nın "zafer" kazanıldığına ilişkin attığı manşetler ve birkaç bin kişilik sendikacı topluluğunun "basın açıklaması"nın uygun açıdan çekilmiş fotoğrafları kaldı.

Atılım, "İşte Taksim, İşte 1 Mayıs" manşeti altına şunları yazabildi:

"İşçi ve emekçiler, devlet terörüne rağmen '77 katliamının 30. yıldönümünde 1 Mayıs İşçi Bayramı'nı Taksim'de kutlamayı başardı. Tüm kutlamalara açık olan Taksim'i işçilere kapatmaya çalışan Vali Güler, rezil oldu. 1 Mayıs alanı Taksim, halk direnişiyle özgürleştirildi." (Atılım, 5 Mayıs 2007)

"Komünist"liği kendinden menkul SİP-TKP ise, "Yurtsever Cephe" pankartlarıyla çıktığı Taksim "zaferi"ni şöyle anlatıyordu:

“Bir dönüm noktası mı? Öyle görünüyor.

Acı yüklü. Faşist bir intikam duygusuyla karşı karşıya bırakılmış; ama sonuçta bir ışık parçası. Yolumuza pek de beklemediğimiz bir anda düştü; karanlığımızı yırttı. Gerçi şimdilik bunun farkında olmayanların sayısı, fark edenlerden çok daha fazla. Ancak karanlığımız yırtıldı; bu, kesin.

Devrimci grupların ve Yurtsever Cephe'nin 1 Mayıs'taki Taksim ısrarı, neredeyse 30 yıldır aralıksız üzerimize yağan bu ağır karanlığı, egemen sınıfları da şaşırtacak bir güçle, yırtmış sayılmalıdır.” (Yurdakul Er, Sol sanal gazete, 4 Mayıs 2007)

Ama “zafer” öylesine mutlaklaştırılmıştır ki, yazar hızını alamayıp “iç savaş ortamı”na girdiğini bile yazabilmişti:

“Fakat, karanlığın daha sık aralıklarla yırtıldığı, yüksek yoğunluklu bir **iç savaş ortamına**, ki buna ‘nihai iç savaş ortamı’ da denebilir, galiba avuçlarımızda bazı umut parçalarıyla girdiğimiz anlamına geliyor. İyi.

... Taksim 1 Mayıs Alanı'na giren insanlar, inatlarıyla inanılmaz bir biçimde, karanlığı yırttılar. Şimdi her şey kökünden farklılaşmıştır.” (Yurdakul Er, Sol sanal gazete, 4 Mayıs 2007) (abç)

Bu “zafer” ve “iç savaş” nidaları arasında gerçek unutulup gitti.

Ve bir yıl sonra, 2008'in 1 Mayıs öncesinde yeniden Taksim'in “fethi”nden söz edilmeye başlandı.

Geçen yıl “zafer” kazanıldığını söyleyenler, bu yıl yeniden “zafer” kazanmaktan, “fetih”ten söz etmeye devam ettiler.

Dün, dün de kalmıştı. Şimdi aynı şeyleri, sanki ilk kez söyleniyormuşçasına söylemek lazımdı.

Şimdi sıra AKP ile yapılan pazarlıklarla elde edilecek bir Taksim “icazeti”ne gelmiştir.

Önce Çelebi Abdullah Gül'le buluşur.

1 Mayıs'ın “tatil günü” ilan edilmesinde hemfikir oldukları açıklanır.

Ardından İçişleri bakanının DİSK, KESK ve Türk-İş'le görüşme trafiği başlar.

İçişleri bakanının DİSK ile Tayyip Erdoğan'ın “özel ikametgahı” arasında mekik dokuyan pazarlık maratonu sürerken, legalist solda “iyimserlik” rüzgarları esti. “AKP'nin 1 Mayıs'ın “tatil” olarak kutlanmasına onay vereceği ancak Taksim'de kutlanmasına izin vermeyebileceği şeklinde değerlendirildi. Sosyal güvenlik yasa tasarılarının onaylanmasının ardından AKP'nin emek cephesine bir “iyi niyet” göstergesi olarak 1 Mayıs'ı tatil ilan etmeyi düşündüğü ifade ediliyor.” diye yazmaya başladılar.

SİP-TKP'sinin genel başkanı, “İşte şimdi, 2008'de, AKP iktidarının bu geleneksel rasyonaliteden başka hesaplarla taviz verme olasılığı ortaya çıkmıştır” derken, AKP'nin Türk-İş'i ele geçirmesinin ve Türk-İş'in de “sapsarı tarihsel misyonunu yerine getirebilmek için bile belli bir zemine ihtiyacı olması”ndan, “AKP'nin 2007'deki filmin tekrarı göğüsleyecek ve bütün solu, işçi sınıfını, halkın vicdanını karşısına alacak halinin olmaması”ndan söz ediyordu.

Yapılan pazarlıklar, açıkta açığa kapatma davasıyla “köşeye sıkışmış” AKP'nin “desteklenmesi” karşılığında 1 Mayıs'ı “tatil günü” ilan etmesi çerçevesinde gelişti.

Bu, legalist solun, tıpkı “liberal”ler gibi AKP'yle ittifak kurmasının pazarlığıydı. 1 Mayıs, bu ittifakın kurulmasının bir fırsatı olarak görülüyordu.

Böylece bütün oportünistler, legalistler, neo-liberal solcular, devrim kaçkınları mutlu ve umutluydular. “Köşeye sıkışmış” AKP'nin icazetiyle Taksim'i feth edeceklerini düşünmeye, bunun hayalini kurmaya başladılar. İcazetli 1 Mayıs'ta ne kadar çok “kütle”ye sahip olduklarını gösterecek fırsatı yakaladıklarını düşünüyorlardı.

“Pankart ve bayraklarımızı kitlelere hazırlamak, kitleyi alana taşıyacak otobüslerin bulunması çalışmalarına onları katmak gibi girişimlerin, hazırlık faaliyetine nasıl bir dinamizm, enerji ve coşku katabileceğini düşünün bir... Aynı şekilde, onlarca semtten ve fabrikadan, okuldan kitlelerin kendi talepleriyle 1 Mayıs kortejinde sıralandığını düşünün. Bunun yaratacağı görseliği... Hayal edin; o anı şimdiden yaşayın...” (Atılım, 12 Nisan 2008.)

Yine de pazarlıklar bitmemiş, beklenen icazet verilmemişti. Devreye Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin girdi ve 19 Nisan günü pazarlık ve icazet masasında yerini aldı.

“Medya” haberlerine göre, “Şişli”deki DİSK Genel Merkezini ziyaret eden Şahin, burada DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi Başkanı Gencay Gürsoy, KESK Yönetim Kurulu Üyesi Sevgi Göyçe, İstanbul Barosu Başkan Yardımcısı Mehmet Durakoğlu

ve Avukat Behiç Aşçı ile basına kapalı toplantı gerçekleştirdi.”

Bir yanda 1 Mayıs icazeti üzerine pazarlıklar sürerken, öte yanda “hazırlıklar” olanca hız ve söylemiyle sürüyordu.

“1 Mayıs muharebesi” söylemi sahipleri kesin ve açık dille ifade ediyorlardı:

“1 Mayıs’ın kalbi bu yıl da Taksim’de çarpıyor. Taksim, daha şimdiden devrimle karşıdevrim arasındaki siyasi çarpışmanın merkez üssü haline geldi.” (Atılım)

Pazarlıklar nasıl sürdürüldüyse sürdürüldü, nerede tıkandıysa tıkanı, nerede anlaşamadılar-sa anlaşamadılar (tümü kapalı kapılar ardında sürdürüldüğü için bilinmiyor) ve “malumu ilan” edildi.

**“Ayakların başları yönettiği bir yerde kıyamet kopar.”**

Ve 1 Mayıs 2008’ine gelindi.

Geçen yıl olduğu gibi, bu yılda icazet arayışları, pazarlıkların çevresinde “Taksim’in fethi”nden söz edenler, “beş yüz bin emekçi Taksim’de olacak” diye ilan edenler, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte durup sıralarını bile sayamadılar.

Polis terörü başladı.

İcazet alınmadığı bilindiğinden, “makul çoğunluk” ortalıkta görünmüyordu. “Beş yüz bin emekçi” ise, hiç ortaya çıkmadı. DİSK binasında konaklayıp, sendika başkanının ardına düşerek “Taksim’i feth” edeceklerine inanan küçük bir grupla yetinildi. Daha binanın önüne çıkar çıkmaz polis terörüyle yüz yüze geldiler ve yüzgeri edildiler.

Kimileri ise, geçen yıldan “şerbetli” olduklarından, “toplanma noktası”nı olabilecek en uzakta, olabilecek en az müdahale yerinde belirlemişlerdi. Ne de olsa, “Örgütünüz belli, partiniz belli, adınız belli, yeriniz yurdunuz belli, bir anda, miğferli, kalkanlı, joplu, kasketli, silahlı ve gaz maskeli polisin saldırısına maruz kalıyorsunuz. Tartaklanıyorsunuz, çeşitli darbeler alıyorsunuz ve yaka paça sürüklenerek göz altına alınıyorsunuz. Bunları yaşayanların öğrenimleri daha anlamlı kalıcı ve derinden oluyor.” (Rıfat Okçabol, Sol sanal gazete, 4 Mayıs 2007.)

Geriye kalanlar ise, SİP-TKP’sinin “akılsızlar” olarak adlandırdığı, “polis kışkırtmalarına kapılanlar”dan ibaret oldu.\*

Ve böylece 2007 1 Mayıs’ında “iç savaş ortamına” girmişken, Taksim “feth” edilmişken, “zafer” kazanılmışken, Taksim Meydanı “özgürleştirilmiş”ken, “polis kışkırtmalarına kapılanlar” hala “akıllanmamışken”, 2008’in 1 Mayıs’ı da, Che’nin sözlerini bir kez daha anımsatarak “tarih oldu”.

“Dar kapsamlı seçim çekişmeleri; şurada burada seçimi kazananların başkanları; iki milletvekili, bir senatör, dört belediye başkanı, halkın üzerine ateş açılarak dağıtılan büyük çapta bir gösteri; bir öncekine göre bir iki oy farkıyla kaybedilen yeni bir seçim; kazanılan bir grev, kaybedilen on grev; bir adım ileri, on adım geri; belli bir kesimde zafer, bir diğerinde on kez bozgun... Sonra birdenbire oyunun kuralları değişir, herşeye yeniden başlamak gerekir.

Bu tutum neden ileri geliyor? Halk enerjisini neden hep böyle boşuna harcıyor? Bunun tek nedeni var: Bazı Amerika ülkelerinde ilerici güçler taktik hedefler ile stratejik hedefleri korkunç bir şekilde birbirine karıştırıyorlar, küçük taktik sorunlarda büyük stratejik hedefler görmek istemişlerdir. Bu önemsiz saldırı mevzilerini ve elde edilen küçük kazançları, sınıf düşmanının temel hedefleri olarak göstermeyi bilen gericiliğin akıllıca davrandığını kabul etmeliyiz.

Böylesine büyük hatalar işlenen ülkelerde, halk hiçbir değeri olmayan eylemler için son derece büyük fedakarlıklar pahasına her yıl alaylarını seferber eder. Bunlar düşman topçusunun ateşine maruz kalan geçici mevzilerdir.

Bu mevzilerin adı, parlamentodur, kanuniliktir, yasal ekonomik grevdir,

\* SİP-TKP’sinin sanal gazetesinin sanal olmayan yazarı geçen yılki çatışmalarda kendi “örgütlü, kararlı ve genç olsalar da toplumun en aydın, en duyarlı kesimleri”nin televizyonlarda yer almamasına sinirlenerek şunları yazıyordu: “Polis ... çeşitli gençlik gruplarını tahrik edecek taktikler kullanıyor. Trafığın yürümemesi nedeniyle, Barbaros yokuşundan Beşiktaş’a giderlerken otobüsten inen 15-20 genç, ellerinde kendi filamaları sessiz sedasız yürüyorlar; bir bakıyorsunuz polis (nereden çıktıysa, bir yerden çıkmalarına gerek yok o kadar çoklar ki) ortaya çıkıyor. Ellerindeki kalkanlarla, yürüyen grubun önünde barikat kuruyor. Onlara geçit vermiyor; onları tahrik edip polisi taşlatma becerisini gösteriyor. Sonra da, hışımına onların üzerine saldırıyor. Akşam da, yandaş TV’ler gündeme giriyor: Polisin, örgütlü, kararlı ve genç olsalar da toplumun en aydın en duyarlı kesimlerine saldırısını pek göstermiyor; polisin kışkırtmalarına kapılanların görüntülerini veriyor. (4 Mayıs 2007, Sol sanal gazete)

ücret artışıdır, burjuva anayasasıdır, bir halk kahramanının serbest bırakılmasıdır... Ve işin en kötü tarafı şudur ki, bu mevzileri elde etmek için bile, burjuva devletin oyun kurallarını kabul etmek ve bu tehlikeli siyasal oyuna katılmak iznini alabilmek için de uslu ve akli başında insanlar olduğumuzu, hiçbir tehlikeye arz etmediğimizi; örneğin kışlalara ve trenlere saldırmak, köprüleri uçurmak, katilleri ve işkence uzmanlarını cezalandırmak, dağlara çıkıp ayaklanmak ya da yumruklarımızı sert ve kararlı bir biçimde kaldırarak, Amerika'ya son kurtuluş mücadelesinin kesin müjdesini vermek gibi tehlikeli işlerle bir alış-verişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır.”

(Ernesto Che Guevara, Latin-Amerika Devriminin Taktik ve Stratejisi.)